

14. Offentligheden ført bag lyset

Trin 3 af 4: Efter EU-Domstolens dom lod Johan Schlüter som om, han havde vundet retssagen. Han fremstillede dommen som om, at EU-Domstolen havde grebet ind og sikret Metronome en eneret til at vise filmen i Danmark. Med den løgn gik han til angreb på ikke alene videoudlejerne, men også bibliotekerne og deres udlån.

Pressens fremstilling af dommen

FDV's medlemmer holdt vejret i spænding op til EU-Domstolens dom, for som regel følger den generaladvokatens forslag. Det gjorde den ikke denne gang, og Johan Schlüter gik straks i aktion. Blot to dage efter bragte Jyllands-Posten en stærkt misvisende artikel om sagen, men med artiklen fik Johan Schlüter sendt et klart signal til videoforhandlerne om, at FDV ikke vil acceptere parallelimport. Presseaktionen fulgte han op med et personligt brev til hver enkelt videoudlejer.

Dansk videoselskab vandt principssag ved EF-Domstolen

Af Peter Kjærgaard

Det danske filmselskab Metronome har ved EF-Domstolen i Luxembourg vundet en retssag, der ifølge direktør for Metronome Video, Ole Ravnsnæs, får »vidtrækkende principiel betydning« for plade-, film- og videobranchen.

EF-Domstolen har i et svar til Østre Landsret fastslået, at udlejer af "James Bond"-filmen "Never Say Never Again" Metronome har eneret på at vise filmen i Danmark. Det er tilfældet, uanset om ejeren Warner Brothers har givet salget frit i et andet land.

Derfor taber den københavnske videobutik Erik Viuff-Christiansen den principielle sag. Butikken havde nemlig lovligt købt filmen i England og hjembragt den til Danmark.

Dommen fastslår imidlertid, at filmen derpå ikke må "paralleludlejes".

»Amerikanske rettighedshavere har fulgt dommen nøje. Den har meget stor principiel betydning og er en stor sejr for os,« siger Ole Ravnsnæs, der også er formand for Foreningen af Danske Videogramdistributører.

Ifølge Ole Ravnsnæs udlejes der allerede i dag en lang række kendte spillefilm på video, som er hentet hjem fra udlandet uden rettigheder. Fremover kan distributørerne med loven i hånden forlange disse film fjernet fra hylderne.

»Ellers kunne man i ekstreme tilfælde forestille sig, at en dansker i London købte et filmværk og derpå solgte det til Danmarks Radio. Uden dommen ville problemet let blive

stadig større, fordi flere og flere danskere ser film uden undertekster,« siger Ole Ravnsnæs.

De største udlejere herhjemme er Metronome Video, Nordisk Film Video, Esselte Video og AB Collection. De har aftaler med de største amerikanske studier.

»Dette var for så vidt en tilfældig prøvesag. Nu kan vi sætte hårdt mod hårdt og sige, at vi ikke accepterer paralleludlejning af spillefilm,« siger Ole Ravnsnæs.

Jyllands-Posten,
19. maj 1988

FORENINGEN AF DANSKE
VIDEOGRAM
DISTRIBUTØRER

Vigtig afgørelse fra EF-Domstolen

EF-Domstolen har i en afgørelse for få uger siden fastslået, at en videoforhandler ikke lovligt kan foretage udlejning af en videofilm, hvis forhandleren ikke har fået tilladelse til udlejning fra filmens producent eller den, der fra producenten har fået enedistributionsretten. Udlejning uden samtykke vil være ulovlig, selv om videofilmen er købt i et andet EF-land, f.eks. England, hvor udlejning kan finde sted uden tilladelse.

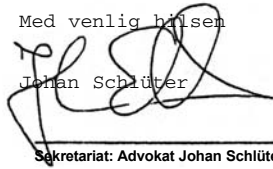
En række danske detailforretninger har foretaget udlejning uden tilladelse fra rettighedshaveren af videofilm importeret fra udlandet, først og fremmest fra England, og denne udlejning har således været ulovlig.

På videogramdistributørforeningens vegne skal jeg opfordre alle videoforhandlere, der i deres forretning har importeret videofilm, til omgående at indstille den ulovlige udlejning. Under forudsætning af at udlejningen bringes til ophør, vil Videogramdistributørforeningen afstå fra på medlemmernes vegne at kræve erstatning for de tab, der er lidt som følge af den hidtidige ulovlige udlejning i en række videoforretninger.

Såfremt Videogramdistributørforeningen i fremtiden måtte konstatere ulovlig udlejning i en forretning, vil Foreningens medlemmer få pålæg om at indstille leverancer til den pågældende forretning, som gennem den ulovlige udlejning har misligholdt standardkontrakten med Foreningen.

Dette brev er udsendt til samtlige registrerede videoforhandlere.

Med venlig hilsen

Johan Schlüter

13. juni 1988-

Sekretariat: Advokat Johan Schlüter · Oslo Plads 14 · 2100 København Ø · Tlf. (01) 42 21 66 · Telex: 16461 beslaw dk

Johan Schlüter til alle videoforhandlere, 13. juni 1988

Mine drøftelser med Erik Viuff Christiansen

Jyllands-Postens artikel var det første, jeg hørte om sagen siden Kulturministeriets brev til mig året før. Jeg havde uafhængigt studeret ophavsret og EU-ret, og jeg var kommet til det resultat, at konsumptionsprincippet i §§ 23 og 25 sikrede, at et udgivet eksemplar kunne spredes videre. Mine studier af EF-traktaten havde ikke afsløret noget, der tilsidesatte det indlysende princip, som også professor Mogens Koktvedgaard kaldte en selvfølge (side 83). Da jeg så overskriften, var min første tanke: "Nå, så vandt han endelig," indtil det gik op for mig, at det var Metronome Video, overskriften henviste til.

Mine næste tanker var da: Hvor har jeg taget fejl? Hvad har jeg overset?

Jeg satte mig for at undersøge det, så jeg kontaktede Erik Viuff Christiansen. Han var glad for, at nogen interesserede sig for sagen, og han havde intet imod at sende mig sagens akter. På den måde fandt jeg ud af, hvad der var sket ved fogedretten og i Østre Landsret. Desværre var retsmøderapporten ikke blandt hans papirer, så der gik flere år, før jeg fik kendskab til begivenhederne ved EU-Domstolen.

Jeg opdagede dog, hvordan Johan Schlüter havde narret Eriks advokater til at overse § 25, og jeg skrev til ham, at det ikke var for sent at smide § 25 på bordet. EU-Domstolens dom tog jeg ikke alvorligt på det tidspunkt. Den handlede om en særlig lov om udlejning af film, og en sådan lov fandtes ikke i Danmark.

Det var relevant at få behandlet § 25, og det var slet ikke prøvet. Erik gav min redegørelse til Niels Gangsted-Rasmussen, men han mente ikke, at den tilføjede noget nyt. Erik var nu overbevist om, at alt var prøvet, og at slaget var tabt. Sagen havde kostet ham en formue. Han var skuffet og træt af det hele. Han overvejede et tilbud fra Johan Schlüter, men jeg ville hellere, at han skiftede Niels Gangsted-Rasmussen ud med min egen advokat, Anders Hjulmand, så § 25 kunne prøves.

EF-Domstolen greb ind

En vigtig afgørelse gør det ulovligt at udleje videofilm uden tilladelse fra producent eller enedistributionsrets-indehaver

I et nyligt udsendt brev fra videogram-distributørforeningens advokat, Johan Schlüter, København, til samtlige registrerede videoforhandlere, gøres der opmærksom på en vigtig afgørelse fra EF-Domstolen.

Det drejer sig om ulovlig udlejning af videoproduktioner.

EF-Domstolen har fastslået, at en videoforhandler ikke må foretage udlejning af en videofilm, såfremt forhandleren ikke har indhentet tilladelse til udlejning fra enten den pågældende films producent, eller den, der fra producenten har fået enedistributionsretten.

Udlejning, der sker uden et sådant samtykke, er ulovlig, også selv om videofilmen er købt i et andet EF land f.eks. England, hvor udlejning kan finde sted uden tilladelse.

Det er kendt, at flere danske detailforretninger gennem længere tid har foretaget udlejning på denne måde, og netop specielt fra England - og det er altså ulovligt.

De enkelte danske videoforhandlere opfordres derfor til øjeblikkeligt at indstille den ulovlige udlejning, og under forudsætning af at udlejningen bringes til ophør, vil videogramdistributørforeningen afstå fra på medlemmer-

nes vegne at kræve erstatning for de tab, der er lidt som følge af den hidtidige ulovlige udlejning i en række forretninger.

Konstaterer foreningen derimod fremover ulovlig udlejning, vil foreningens medlemmer få pålæg om at indstille leverancer til den pågældende forretning, som således har misligholdt standardkontrakten med foreningen, skriver Johan Schlüter på vegne af Foreningen af Danske Videogramdistributører.

Truslerne mod videoforhandlerne

Imens fortsatte presset på de øvrige videoforhandlere. Ingen fik mulighed for at sætte sig ind i EU-Domstolens dom, før Johan Schlüters specielle udlægning var fremstillet i pressen og senere i branchens eget blad, *Videotrailer*, som faktum. Johan Schlüter spillede på det forhold, at ingen aner, hvad EU går ud på. Vil man gennemføre noget vanvittigt, kan man bare sige, at det kommer fra EU, selvom sandheden her var det modsatte: at EU netop ikke ville blande sig.

Ole Ravnsnæs, Metronome Videos direktør, pyntede på historien med et spin om, at dommen forhindrer, at man køber en film i London og sælger den til DR. Det er det rene sludder. Den britiske regering havde utvetydigt afvist, at køb af en kassette giver ret til at vise filmen offentligt, og det var overhovedet ikke et emne i sagen. I øvrigt sælger Laserdisken jævnlige film til DR, men det betyder ikke, at DR dermed har ret til at sende filmene ud i æteren.

I brevet til videoforhandlerne meddelte Johan Schlüter, at udlejning af importerede film vil blive opfattet som "ulovlig distribution" og et brud på forhandleraftalen. Det vil føre til, at man mister sin autorisation, så man ikke kan få leveret film fra FDV's medlemmer. Dermed blev videobutikkerne reel t ruet på livet.

"The rental business in Scandinavia," says Smith, "has been unique in leaving the distributors in total control of their product. They lease it to retailers, who then rent it to customers over a 12-month period." Brand new titles then are returned to distributors.

"Then follow the back-log reissues," per Smith, "accounting for 40 % of the total take." He says homevideo rentals in Denmark in 1987 ran to \$60,000,000, with \$24,000,000 brought in by older titles.

"The \$24,000,000 was made on titles that, under another system than rentals, would have collected dust on the retailers' shelves," Smith said.

Rental fees are relatively high in Scandinavia (about \$6 per day), Smith adds, and royalties and other kickbacks to distributors and producers are similarly high. Not only do distributors own all cassettes, they are also, via their Homevideo Distributors Assn., in approval control of the retailers.

Variety, 31. august 1988

Sagen var slet ikke afgjort af Østre Landsret endnu, men det forhindrede ikke direktøren for Nordisk Film, Jesper Boas Smith, i stolt at fortælle om den enestående kontrol over markedet, distributører i Skandinavien har, til den internationale underholdningsindustri førende fagblad, *Variety*. Ikke blot ejer distributørerne alle videokassetterne, de er også "in approval control of the retailers" via FDV, kunne man læse i bladet.

Ikke uventet er resultatet en høj betaling for filmleje og naturligvis et tilsvarende højt afkast til distributører og producenter.

Det er ikke småpenge, det handlede om. \$60.000.000 hev udlejningen hjem alene i 1987, og heraf blev \$24.000.000 tilskrevet udlejning af gamle titler, som ikke under et andet system end udlejning havde haft en værdi overhovedet.

Det sidste er en interessant kontrast til Johan Schlüters indlæg til EU-Domstolen, hvor udlejning blev beskrevet som snylteri. Og alt det blev opnået, uden at nogen blev betalt i forhold til antallet af udlejninger.

Johan Schlüters tilbud til Erik Viuff Christiansen

Jeg drøftede sagen med Anders Hjulmand, som havde indvilliget i at forsvare mig mod et eventuelt angreb på min udlejning af LaserDiscs med § 25. Han ville gerne overtage sagen, men det var hverken min eller hans beslutning, sagde han. Det var Erik, der bestemte, hvem han ønskede som sin advokat.

Erik var under et voldsomt pres, og han var i vildrede. Johan Schlüters tilbud lokkede, for hvis han tog imod det, kunne han komme ud af sagen med skindet på næsen. Det havde været en lang retssag, og hele holdet af advokater havde været på besøg i Luxembourg for at føre sagen ved EU-Domstolen. Det havde været en bekostelig affære, og taberen af sagen ville blive dømt til at betale omkostninger til modparten. Johan Schlüters "tilbud" bestod i, at han ville frafalde et krav om sagsomkostninger, hvis "blot" Erik opgav kampen frivilligt. Det kunne han lige så godt, da han havde tabt sagen ved EU-Domstolen, sagde Johan Schlüter, og det drejede sig om ganske mange penge. Det lykkedes mig ikke at overtale Erik til at forsøge sig med advokat Anders Hjulmand og § 25. Han valgte at give op.

Det ses af den meget kortfattede dom, der blev afsagt den 14. september 1988 af Østre Landsret. Sagsøgerne har frafaldet omkostninger i sagen, dvs. Metronome og Warner betaler selv Johan Schlüters honorar, og til gengæld har sagsøgte taget bekræftende til genmæle over for den af sagsøgerne nedlagte påstand. Sådan fik Johan Schlüter medhold i sin nedlagte påstand.

Hvad betyder "at tage bekræftende til genmæle"? Det betyder, at man opgiver. Man giver sin modpart ret. Det svarer til, at træneren under en boksekamp kaster håndklædet i ringen. Så afbryder kamplederen kampen og udråber modstanderen som vinder. Det er lige meget, om bokseren er foran 100-0 på point. Hvis man giver op, er der kun ét muligt udfald: Modparten udråbes som vinder.

Østre Landsret havde i de forløbne fire år kun haft én opgave: At forelægge et præjudicielt spørgsmål for EU-Domstolen, og alt tyder på, at det var forberedt af parterne selv. Derefter konstaterede Østre Landsret, at Erik gav op. Det vil aldrig blive opklaret, hvad Østre Landsret måtte have ment om sagen eller om § 25, for den fik aldrig chancen for at tage stilling.

Sagsøgte har oprindeligt påstået frifindelse.

Til besvarelse af et præjudicielt spørgsmål i henhold til EØF-traktatens artikel 177 har sagen været forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol, der har afsagt dom i sagen den 17. maj 1988.

Herefter har sagsøgte taget bekræftende til genmæle over for den af sagsøgerne nedlagte påstand.

Sagsøgerne har frafaldet omkostninger i sagen.

Der vil herefter være at afsige dom efter sagsøgernes påstand.

Da jeg skød mig selv i foden

Jeg var forarget over Johan Schlüters manipulationer. Dommen ramte ikke mig, og et forlig danner ikke præcedens. Jeg kunne stadig sige til en dommer, at Erik ikke burde have givet op. Jeg kunne stadig sige, at Eriks fejl ikke vedrører mig. Jeg kunne stadig sige, at jeg vil have sagen bedømt efter ophavsretslovens § 25, for konsumptionsprincippet heri var ikke blevet undersøgt.

Jeg havde alligevel ondt at Erik, der havde været så meget igennem. Hans kendskab til lovgivningen var ikke-eksisterende, men det var netop derfor, han havde betalt et hold af advokater. De penge var spildt, og det var ikke hans skyld. Johan Schlüter burde afsløres. Hans jagt ramte hundredvis af videoudlejere.

Jeg havde brug for hjælp og kom i tanke om Jakob Stegelmann. Han havde prøvet lidt af det samme, da han parallelimporterede film med Panoptikon, og nu var han freelance journalist på Berlingske Tidende. Han ville forstå situationen, og han ville vide, hvad jeg skulle gøre. Hen over sommeren havde jeg skrevet en artikel, hvor jeg gjorde opmærksom på § 25 og manipulationen for fogedretten. Det var min plan at gå til pressen, når Østre Landsret havde afsagt dom.

Erik havde fortalt, at der var retsmøde i Østre Landsret den 14. september, og det var muligt, at der ville blive afsagt dom ved den lejlighed. I ugerne op til retsmødet var Jakob på ferie i et sommerhus uden telefon, så jeg skrev til ham og bad ham finde en telefonboks, så han kunne ringe til mig og rådgive mig. Efter at have lagt hovedet i blød foreslog han Jens Olaf Jersild på TV Avisen.

- Jeg kender ham, og han kan finde på at grave i anderledes historier, sagde Jakob, og det prøvede jeg. Jeg skrev til Jersild, Jakob talte med ham, og jeg skrev til ham igen, og Jakob talte med ham igen, men han var ikke interesseret. Så skrev jeg til Berlingske Tidende, så til Peter Kjærgaard, som havde skrevet den første historie i Jyllands-Posten. Til sidst tog jeg personligt ind på Aalborg Stiftstidende for at fortælle historien til en redaktør. Efter få minutter afbrød han med spørgsmålet: "Hvorfor tror du, at det vil interessere læserne i Nordjylland?"

Ingen var interesseret. Jeg sendte historien til samtlige danske dagblade med forslag om at bringe den som kronik eller bruge den som baggrund for en artikel. Jeg fik ikke ét eneste svar. Måske kendte Erik en journalist? Jo, Kirsten Jacobsen fra Ekstra Bladet var medlem af hans videoklub, og hun lejede af og til film. Han talte med hende, og det endte med, at jeg kom i forbindelse med Ekstra Bladets Ole Steen Povlsen. Jeg sendte mit materiale til ham med navnene på nogle af de andre videoudlejere, der var kommet i klemme på grund af deres import.

Den 9. oktober 1988 kom historien i avisen. En stor flot dobbeltsidet artikel med farvebilleder. Men det var ikke, hvad jeg havde håbet på. Der stod intet om § 25 eller Johan Schlüters bluff i fogedretten. Tværtimod fremgik det af artiklen, at de danske selskaber var i deres gode ret til at gribe ind. Det fremgik f.eks. af artiklen, at "Østre Landsret for 3 uger siden fastslog, at Bent Fabricius-Bjerrers selskab Metronome både ifølge dansk ret og ifølge EF-reglerne har ret til al udlejning af

Ekstra Bladet, 9. oktober 1988

filmen. Dommen fastslår endvidere, at det ikke er lovligt at importere videofilm fra England, som Bent Fabricius-Bjerres selskaber har rettighederne til.”

Sikke noget utroligt sludder. Østre Landsret fastslog alene, at Erik gav op! Jeg kontaktede Ole Steen Povlsen, men han kunne slet ikke se problemet. Erik havde jo tabt sagen, sagde han, og hvis han begyndte at skrive om lovparagraffer, ville Ekstra Bladets læsere øjeblikkeligt stå af.

Jeg kunne ikke være mere ærgerlig. Jeg havde virkelig skudt mig selv i foden: Jeg havde bidraget til at give det *misvisende* indtryk, at Johan Schlüter havde ret.

Siden 1982 har FDV bekæmpet piratkopier på det danske videomarked, men først for et par år siden øjnede foreningen mulighed for også at standse de butikker, som på lovlig vis indkøbte videofilm til udlejning i England og importerede dem til Danmark.

FDV anlagde en principiel sag om James Bond filmen “Never Say Never Again”, som videbutikken Kanal 23 havde købt hjem fra England. Sagen nåede at runde EF-Domstolen i Luxembourg, før Østre Landsret for 3 uger siden fastslog, at Bent Fabricius-Bjerres selskab Metronome både ifølge dansk ret og ifølge EF-reglerne har ret til al udlejning af filmen. Dommen fastslår endvidere, at det ikke er lovligt at importere film fra England, som Bent Fabricius-Bjerres selskab har rettighederne til.

Ekstra Bladet, 9. oktober 1988 (fra artiklen ovenfor)

Vedrørende forsøg med udlåning af musikvideoer

Århus kommunes biblioteker har anmodet om besvarelse af nogle spørgsmål i forbindelse med, at der skal iværksættes et forsøg med udlån af musikvideoer fra Risskov Bibliotek.

Det skal bemærkes, at der ikke er lovgivningsmæssige hindringer for et forsøg som beskrevet af Århus kommunes biblioteker. Derimod kan det ikke udelukkes, at forsøget kan give problemer i forhold til danske distributører af musikvideoer eller andre rettighedshavere.

Århus kommunes juridiske afdeling, 3. marts 1988

Bibliotekernes udlån

I begyndelsen af 1988 begyndte bibliotekerne i Århus, Aalborg, Herning, Herlev og Esbjerg at udlåne musikvideoer på forsøgsbasis. Det var ikke prøvet før, og de var forsigtige. I Århus kommune forhørte de sig på rådhuset. Her fandt juristerne ikke noget problem i forhold til lovgivningen, men de advarede om, at forsøget måske kunne give problemer i forhold til danske distributører af musikvideoer eller andre rettighedshavere. Juristerne foreslog, at bibliotekerne sikrede sig en garanti fra leverandørerne om, at videoerne måtte udlånes af bibliotekerne.

I England var der på det tidspunkt et veludviklet salgsmarked for kassetter, men der var endnu ikke et egentligt salgsmarked i Danmark, hvor Laserdisken var den eneste butik, der solgte videofilm. Jeg blev spurgt, men kunne ikke garantere, at bibliotekerne slap for problemer med FDV eller den danske gruppe af International Federation of Phonogram and Videogram Producers (IFPI), der var musikbranchens udgave af FDV og også holdt til på Johan Schlüters advokatkontor.

Bibliotekerne købte videokassetterne af Beckmann Home Video, som gjorde en regulær indsats for at berolige de forsigtige biblioteker, idet de spurgte sig for hos flere rettighedshavere, og de havde ikke noget imod udlån fra bibliotekerne. Beckmann orienterede endvidere Bibliotekstilsynet om situationen.

2. Whether the titles are cleared for copyright purposes for group viewing and for library lending for Denmark

I cannot be categorical about every title cleared for Danish viewing. The majority of the non-fiction titles are produced by small film producers and they probably have not even considered Denmark, specifically.

We had an order from Aarhus Kommunes Biblioteker, for 8 videos on blues and country and western. The copyright holders had no objections to these videos being sold to Danish public libraries as they are presently sold to U.K. public libraries.

Beckmann Home Video til Bibliotekstilsynet, 15. april 1988

Til din orientering fremsender jeg hoslagt et eksemplar af EF-Domstolens afgørelse i sagen om udlejning i København af et videogram købt i London.

Som det fremgår af dommen, fik Warner Brothers og Metronome Video medhold i, at den nationale danske lovgivning vedrørende udlejning af ophavsretsbeskyttede værker har forrang frem for EF-lovgivningen i den forstand, at den nationale lovgivning må respekteres, selv om håndhævelsen af eneretten på negativ måde indvirker på samhandelen mellem medlemsstaterne indenfor EF.

Johan Schlüter til Anna Johansen fra Bibliotekstilsynet, 2. juni 1988

FDV og IFPI øjnede et nyt marked i bibliotekerne. Allerede i maj 1988 startede Ernst Johansen, der var medlem af FDV's bestyrelse, selskabet Dansk Biblioteks Video. Han introducerede titler, som kunne stilles til disposition for udlån, og han indførte begrebet "clearet til udlån".

Han advarede mod at købe film fra ikke-autoriserede selskaber, selvom de kun kostede omkring £15. Hans film, der havde været i udlejning i mindst to år, kostede over 1.000 kr., men indeholdt en særlig "brugsret".

I et brev til Bibliotekstilsynet vendte Johan Schlüter EU-Domstolens dom fuldstændig på hovedet. Ifølge ham havde den nationale danske lovgivning (den ikke-eksisterende særlov) forrang frem for EF-lovgivningen, selvom håndhævelsen af eneretten på negativ måde indvirker på samhandelen mellem medlemsstaterne. Den fik ikke for lidt!

Han konkluderede, at det ikke er lovligt, når et dansk bibliotek foretager udlån af videogrammer, der er købt i et andet EF-land. Han bad om, at Bibliotekstilsynet i en ikke al for fjern fremtid ville gøre de danske biblioteker opmærksom på det, og det skete allerede i det følgende nyhedsbrev, nr. 14/1988.

Pas på parallelimport

Ernst Johansen advarer meget kraftig imod den såkaldte parallelimport, dvs. indkøb af videogrammer fra f.eks. England udenom de professionelle distributørers regi. Nok kan man købe et stort udvalg af spillefilm i England til ca. £15, men disse film er udelukkende til privat brug. Et videogram til offentligt udlån kræver en clearing, dvs. en eksklusiv kontrakt, hvor udlånsbestemmelserne er medtaget. I det hele taget er videomarkedet for film uden danske undertekster et farligt område at bevæge sig ind i, fordi det er meget svært at kontrollere for den enkelte køber. Alle film i Dansk Biblioteks Videos regi er naturligvis clearede.

Vigtig afgørelse ved EF-Domstolen

I år er der ved EF-Domstolen faldet dom i en sag om udlejning i København af et videogram indkøbt i London uden udlejningsret. Dommen gav selskaberne Warner Brothers og Metronome Video medhold i, at den danske ophavsretslovgivning står over EF-lovgivningen, også selvom det indvirker negativt på samhandelen mellem landene i EF. Hermed blev det fastslået, at dette forhold var ulovligt, selvom indkøbet fandt sted fra et EF-land til et andet.

Gælder også udlån af videogram

Videogramdistributørforeningen har bedt Bibliotekstilsynet om at gøre bibliotekerne opmærksomme på, at dette forhold også vedrører udlån af videofilm købt i et andet EF-land. Amtscentralerne kom bl.a. i vanskeligheder med en distribution af spillefilmen: "Christiane F.", som centralerne havde indkøbt hos et ikke-autoriseret selskab. Denne film måtte trækkes tilbage fra skoler over hele landet. Ernst Johansen kan i dag tilbyde denne film clearret til udlån og appellerer til, at man altid kontakter filmens moderselskab for at få oplysning om et givent selskab har ret til videresalg af videogrammet.

Nyhedsbrev fra Danmarks Biblioteksforening, 16. juni 1988

Vedr.: Udlån af musikvideo

Af "Musikbiblioteket" 88:1 fremgår det, at Risskov Bibliotek har startet udlån af musikvideo's. Af artiklen fremgår det, at en række pladeselskaber har givet tilsagn om at stille musikvideo's til rådighed for forsøget, og at der er suppleret med indkøb i London.

På foreningens vegne skal det understreges, at det er uhyre vigtigt, at Risskov Bibliotek har dokumenteret tilladelse fra rettighedshaverne til at foretage dette udlån. Hjemkøb fra London med det formål at udlåne de pågældende video's uden behørig godkendelse er et alvorligt brud på internationale ophavsregler.

Stefan Fryland fra IFPI til Risskov Bibliotek, 14. juli 1988

Risskov Bibliotek fik også en hilsen fra Den Danske Gruppe af IFPI ved formand Stefan Fryland. Han påstod uden videre, at hjemkøb af musikvideer fra London med det formål at udlåne dem uden behørig godkendelse er "et alvorligt brud på internationale ophavsregler."

En række danske selskaber begyndte at tilbyde videoer til bibliotekerne. Oftest var det musikvideer, men udvalgte film kunne også være med i bibliotekernes program. Den største forskel på disse film og Beckmanns videoer var prisen, men herefter var det også selskaberne i FDV og IFPI, der bestemte, hvad danskerne måtte låne.

Det var ikke alle bibliotekarer, der var tilfredse med den situation. Jeg fik henvendelser fra flere af dem, og de fik min artikel. Jeg havde sendt artiklen til *Videotrailer*, så jeg regnede med, at FDV var orienteret, og via Kurt Sørensen fra Nykøbing Sj. Bibliotek fik Kulturministeriet besked. Nu vidste både Johan Schlüter og Kulturministeriet, at jeg fortalte alt og alle om § 25, og at der ikke fandtes en særlig lov om udlån eller udlejning af film. Kurt Sørensen ville vende tilbage, hvis han fik svar fra Kulturministeriet, men det skete ikke. Der kom ganske vist en reaktion, men ikke lige, hvad vi havde regnet med. Med et nyt lovforslag ville Kulturministeriet indføre den manglende særlov!

Best. nr. 2005

"Christiane F."

"Christiane F." handler om en unge pige i Berlins narkomiljø. En barsk skildring baseret på den tyske bog af samme navn. Spilletid ca. 131 min.

Pris: 1072,50

Tilbud på Christiane F.

Din artikel har jeg læst med stor interesse, ligeledes lovtæksten, tillige de kommentarer dertil, som fremgår af Karnovs Lovsamling. Og jeg synes, at den argumentation, du fremfører, lyder besnærende og rigtig.

Derfor har jeg tilladt mig at sende den til Bibliotekstilsynet/Kulturministeriet for at høre de officielle kommentarer til artiklen. Formentlig er det i orden for dit vedkommende.

Kurt Sørensen fra Nykøbing Sj. Bibliotek til Laserdisken, 1. november 1988